

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Φωστήρες θεαυγεῖς, τοῦ Σωτῆρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς, τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρα, νῦν εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτώδη πάθη ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ κατίδωμεν Χριστοῦ Παθήματα χαίροντες. Δόξα... Τῶν Ἀποστόλων δωδεκάς ἢ θεόλεκτος, ἰκετηρίαν τῷ Χριστῷ νῦν προσάγαγε, τὸ Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι, τελοῦντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιοῦντας ἐν προθυμία τὰς ἀρετάς, ὅπως οὕτω προφθάσωμεν, ιδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν αἶνον, προσάγοντες. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηγεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε, ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ εἰλικρινῇ, βραβεῦσαι, καὶ τῶν		ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Φωστήρες μέ τις θεϊκές ἀνταύγειες, πού εἶδατε μέ τά ἴδια σας τὰ μάτια τό Σωτήρα, φωτίστε ἐμᾶς πού βρι- σκόμαστε μέσα στό σκοτάδι τοῦ βίου, γιά νά βαδίσουμε, ὅπως κατά τήν ἡμέρα μέ εὐπρέπεια διώχνοντας μέ τό φῶς τῆς ἐγκρατείας τὰ πάθη πού μοιάζουν μέ νύχτα, καί νά δοῦμε τὰ λαμπρά Παθήματα τοῦ Χριστοῦ χαίρον- τας. Δόξα... Ἐσύ ἢ δωδεκάδα τῶν Ἀποστόλων, πού ἐκλέχθηκες ἀπό τόν Θεό, πρόσφερε ἰκεσία στόν Χριστό, γιά νά δια- νύσουμε ὅλοι τό στάδιο τῆς νηστείας, ἐκτετελώνοντας μέ κατάνυξη τίς προσευχές, ἐργαζόμενοι μέ προθυμία τίς ἀρετές, ὥστε ἔτσι νά προφθάσουμε, νά δοῦμε τήν ἔνδοξη Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, προσφέροντας δοξολογία καί ὕμνο. Καί νῦν... Θεοτοκίον. Τόν ἀπεριόριστο Υἱό καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού γεν- νήθηκε ἀπό ἐσένα ἀνεξήγητα καί πέρα ἀπό τή λογική, Θεοτόκε, ἰκέτευε μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους, νά δώσει ὡς βραβεῖο στήν οἰκουμένη εἰρήνη ἀληθινή, καί νά δώσει σ'

πτεισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας οὐρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δούλους σου. ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά ῥοδαί. ᾠδή Α'. Β'. Γ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-125). ᾠδὴ Δ'. «Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε». Συλλειτουργικόν. Σελ. 126-128). Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργ. Σελ. 128-135). ᾠδή Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). ᾠδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). ᾠδή Δ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἡμῖν,		ἡμᾶς συγχώρησιν πρὸ τοῦ τέλους, καὶ νὰ κάνει ἡμᾶς τοὺς δούλους σου ἀξιῶσαι γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀπὸ ἄκρα ἀγαθότητα. Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές ᾠδές. ᾠδή Α'. Β'. Γ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-125). ᾠδή Δ'. «Δόξα τῇ δυνάμει σου...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128). ᾠδὴ Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 128-135). ᾠδή Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). ᾠδή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). ᾠδή Δ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς. Ἀφοῦ ἔζησαν μαζί μέ τὴν ἐγκράτεια οἱ φωτισμένοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μέ τίς ἱερές μεσιτεῖες τους κά-

μεσιτεΐαις θείαις εὐμαρίζουσι. Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον, Μαθητῶν χορὸς ὁ ἔνθεος, πονηρὰ συγγέων μελωδήματα. Ἐπομβρίαῖς τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατηρδεύσατε, τὸν αὐχμὸν ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθειῆας Παμμακάριστοι. Θεοτοκίον. Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἢ τεκοῦσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν, Πάναγνε. Εἰρμός ἕτερος. «Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σου Δέσποτα». Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀποστόλων ἡ πάνσεπτος, χοροστασία τῶ πάντων Κτίστη, δυσωποῦσα παρακλήθητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε. Ὡς ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστολοι πάντα Κόσμον θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αὐτῶ πάντοτε. Ἀμπελῶν ἐγενήθητε, Χριστῶ τῶ ὄντως ἡγαπημένῳ· τὸν γὰρ οἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῶ Κόσμῳ Ἀπόστολοι. Δόξα... Ὑπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς ἁγία, Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα ἅγιον, Θεὲ φῶς καὶ		νον εὐχάριστο γιὰ μᾶς τὸν καιρὸ τῆς ἐγκρατείας. Τὸ δωδεκάχορδο ὄργανο, ὁ ἱερός ὄμιλος τῶν Μαθητῶν, ἔψαλε τὴ σωτήρια μελωδία, ἐπιφέροντας σύγχυση στὰ πονηρὰ μελωδήματα Μέ τὴ δροσιά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποτίσατε ὅλη τὴν ὑφήλιο διώχνοντας τὴν ξηρασία τῆς πολυθειῆας, Παμμακάριστοι. Θεοτοκίον. Ταπεινώνοντάς με σῶσε με, ἐμένα πού ἔζησα ὑπερήφανα, ἐπειδὴ γέννησες, Πάναγνη, Αὐτόν πού ὕψωσε τὴ φύση μας πού ταπεινώθηκε. Εἰρμός ἄλλος. Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα. Κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὴ δύναμή σου, Κύριε. Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς. Ὁ Πάνσεπτος ὄμιλος τῶν Ἀποστόλων παρακαλῶντας τὸν Κτίστη τῶν πάντων, ἰκετεύει τὸν νὰ ἐλεήσει ἡμᾶς πού σέ ὑμνοῦμε. Ἐπειδὴ εἴσθε ἐργάτες τοῦ Χριστοῦ, Ἀπόστολοι, ἀφοῦ καλλιεργήσατε ὅλο τὸν κόσμον μέ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, προσεφέρατε πάντοτε καρπούς σ' Αὐτόν. Γίνατε ἀμπελώνας γιὰ τὸν πράγματι ἀγαπημένο σας Χριστό· Διότι ἀναβλύσατε στὸν κόσμο τὸ κρασί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δόξα... Ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἀρχὴ μέ μία οὐσία, Παντοδύναμη Ἁγία Τριάδα, Πατέρα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, Πνεῦμα Ἅγιο,

ζωή, φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε, χαιρε ὄρος ἀγιάσματος, κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἁγίων ἀγία σκηνή. Ωιδὴ Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Κοντάκιον. Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν. Ὁ Οἶκος. Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἰατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδὰμ πηγάζουσαν ὑγείαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καὶ ὡς κινδυνεύων ᾠδύρετο, καὶ τοῖς αὐτοῦ φίλοις ἀνεβόησε· τί ποιή- σω τῷ Υἱῷ τῆς Μαρίας; κτείνει με ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν. Συναξάριον). (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Πέμπτη τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου καὶ κατανυκτικοῦ Κανόνος. Στίχοι. Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,		Θεέ, φῶς καὶ ζωή, φύλαγε τὸ ποιμνιό σου. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνάρι φωτεινό· Χαῖρε ὄρος τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε ἡ κιβωτός τῆς ζωῆς, σκη- νὴ ἀγιώτερη ἀπὸ τὰ Ἅγια. Ωιδὴ Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Κοντάκιο. Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, σήκω, γιατί κοιμᾶσαι; Τό τέ- λος πλησιάζει καὶ πρόκειται νά ταραχθεῖς· Σύνελθε λοιπόν, γιά νά σέ σπλαχνισθεῖ ὁ Χριστός ὁ Θεός πού εἶναι παντοῦ παρῶν καὶ γεμίζει τὰ πάντα. Οἶκος. Βλέποντας ἀνοιχτό τὸ ἰατρεῖο τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ὑγεία πού πηγάζει ἀπ' αὐτό γιά τόν Ἀδὰμ ὁ διάβολος ἔπαθε, πληγώθηκε, καὶ ἐπειδὴ κινδύνευε, θρηνοῦσε καὶ φώναξε στους φίλους του· Τί νά κάνω μέ τόν Υἱό τῆς Παρθένου; Μέ θανατώνει ὁ Βηθλεεμίτης (Αὐτός πού κατάγεται ἀπό τὴ Βηθλεέμ), ὁ ὁποῖος εἶναι παρῶν παντοῦ, καὶ γεμίζει τὰ πάντα. Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Πέμπτη τῆς Πέμπτης ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν, ψάλλουμε τὴν ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου καὶ κατανυκτικοῦ Κανόνος. Στιχ. Δίνε, Ἰησοῦ, τρόπους κατανύξεως, σ' αὐτούς

Ἰδοῦσι νυνὶ Κανόνα σοι τὸν Μέγαν.

Ταῖς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ληστήν τοῦ Παραδείσου, Χριστέ, πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μου προαπειργάσω, αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἀξίωσον καὶ μὲ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Μανωὲ ἀκούεις πάλαι, ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καὶ τὸν ἐκ στείρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας, αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Τὴν τοῦ Σαμψῶν ζηλώσασα ῥαθυμίαν, τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχὴ προδοῦσα τοῖς ἀλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τὴν σώφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ὁ πρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἀλλοφύλους νῦν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας εὐρέθη, ἀλλ' ἔκφυγε ψυχὴ μου, τὴν μίμησιν, τὴν πράξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν

πού σοῦ ψάλλουν τώρα τὸν Μεγάλον Κανόνα.

Μέ τις πρεσβείες τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, Θεέ, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Στῇ Βασιλείᾳ σου θυμήσου μας, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στὴ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν Ληστή, πού φώναξε σ' ἐσένα ἐπάνω στό Σταυρό τό Μνήσθητί μου, τόν ἔκανες προκαταβολικά πολίτη τοῦ παραδείσου, Χριστέ· Κάνε με κι ἐμένα τόν ἀνάξιο ἀντάξιο τῆς μετανοίας ἐκείνου.

Μακάριοι (πανευτυχεῖς) εἶναι οἱ ταπεινόφρονες, διότι δική τους εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἀκούς, ψυχὴ μου, γιὰ τό Μανωέ, ὅτι εἶδε ὄραμα Θεοῦ, καὶ ἀπέκτησε τότε υἱό ἀπό στείρα γυναῖκα ὡς καρπό τῆς ὑποσχέσεως· Ἄς μιμηθοῦμε τὴν εὐσέβεια ἐκείνου.

Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού πενθοῦν, διότι αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν.

Ἀφοῦ μιμήθηκες, ψυχὴ μου, τὴν ὀκνηρία τοῦ Σαμψῶν, ἔκοψες σάν νά ἦταν μαλλιά τῆ δόξα τῶν ἔργων σου, προδίδοντας ἔτσι στοὺς ἀλλοφύλους τὴ συνετὴ καὶ μακάρια ζωὴ μέ τὴ φιληδονία.

Μακάριοι εἶναι οἱ πρᾶοι, οἱ ἥρεμοι, διότι αὐτοὶ θὰ κληρονομήσουν τὴ γῆ.

Αὐτός πού πρὶν νίκησε τοὺς ἀλλοεθνεῖς μέ ἓνα σαγόνι ὄνου τώρα βρέθηκε παρανάλωμα (ἀπομεινάρι, ἀποκαῖδι)· τῆς ἐμπαθοῦς φιληδονίας· Ἀλλά ἀπόφυγε, ψυχὴ μου τὴ μίμηση, τὴν πράξη, τὴν ἀποχαύνωση.

Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴ δι-

δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Βαράκ καὶ Ἰεφθάε οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεββώρα ἡ ἄρρενόφρων, αὐτῶν ταῖς ἀριστεῖαις, ψυχὴ ἄρρενωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τὴν Ἰαήλ ἀνδρείαν ἔγνωσ ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοι ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Θῦσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, προᾶξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὥσπερ θῦμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κύψον ὥσπερ δορκὰς καὶ πίε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ νόμου, ῥυὲν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

καιοσύνη, διότι θά χορτάσουν (θά ἱκανοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία τους).

Ὁ Βαράκ καὶ ὁ Ἰεφθάε οἱ στρατάρχες προκρίθηκαν, ἀναδείχθηκαν κριτές τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, καὶ μαζί μέ αὐτούς ἡ Δεββώρα μέ τὴν ἀνδρεία ψυχὴ· Ψυχὴ μου, δείχνοντας ἀνδρεία μέ τὰ κατορθώματα αὐτῶν, λάβε δύναμη.

Μακάριοι εἶναι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θά ἐλεηθοῦν.

Γνώρισες τὴν ἀνδρεία τῆς Ἰαήλ, ψυχὴ μου, ἡ ὅποια παλαιὰ σκότωσε μέ πάσσαλο τὸν Σισάρα (στρατηγὸ, ἐχθρὸ τῶν Ἑβραίων) καὶ ἔγινε αἰτία τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραὴλ, ἀκούς ὅτι μέ πάσσαλο τό ἔκενε, μέ τὸν ὅποιο προεικονίζεται γιὰ σένα ὁ Σταυρὸς.

Μακάριοι εἶναι οἱ καθαροὶ στὴν καρδίᾳ, διότι αὐτοὶ θά δοῦν τὸν Θεό.

Πρόσφερε, ψυχὴ μου ἀξιέπαινη θυσία πρόσφερε τίς ἀρετές ὡς θυγατέρα καθαρότερη ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰεφθάε, καὶ σφάξε ὡς θῦμα τὰ πάθη τοῦ σώματος γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου σου.

Μακάριοι εἶναι οἱ εἰρηνοποιοί, διότι αὐτοὶ θά ἀνακηρυχθοῦν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἐνόησε, ψυχὴ μου τὴν τούφα τοῦ μαλλιοῦ τοῦ Γεδεὼν, ὑποδέξου τὴ δροσιά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ σκύψε σάν ζαρκάδι καὶ πιές τό νερό, τό ὅποιο χύθηκε ἀπὸ τὸν νόμο μέ τό στίψιμο τοῦ γράμματος.

Μακάριοι εἶναι ὅσοι ὑπέστησαν διωγμούς γιὰ χάρη τῆς δικαιοσύνης, διότι σ' αὐτούς ἀνήκει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡλεὶ τοῦ Ἰερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου, ἐπεσπάσω δι' ἔνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὥσπερ ἐκεῖνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα. Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ. Ἐν τοῖς κριταῖς Λευϊτῆς δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδεκα, φυλαῖς διεΐλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῦθος θριαμβεύση, τὸ ἐκ Βενιαμὶν τὸ παράνομον. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἡ φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἴνεσιν, φωνὴ δὲ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο· ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὔσα, Υἱὸν τῆς προσευχῆς τίκτει ἄξιον. Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουήλ, ὃν ἐθρέψατο, ἢ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίου, αὐτὸν ζήλου ψυχὴ μου, καὶ κρῖναι πρὸ τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου. Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Δαυῖδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θείου μύρου· σὺ οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις, μύρω χρίσαι		Πῆρες γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὴν καταδίκη τοῦ Ἡλεὶ τοῦ Ἀρχιερέως, ψυχὴ μου, ἀπὸ ἔλλειψη συνέσεως, ἐπειδὴ ἀνέχθηκες τὰ πάθη σου μέσα σου, νὰ ἐνεργοῦν παρανομίες, ὅπως ἐκεῖνος ἀνεχόταν τὰ παιδιά του. Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς κακολογήσουν, καὶ σᾶς καταδιώξουν, καὶ ποῦν κάθε συκοφαντικό λόγο ἐναντίον σας λέγοντας ψέματα γιὰ χάρη μου. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Κριτῶν ὁ Λευϊτῆς (τοῦ ὁποίου βίασαν τὴ γυναῖκα), μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα τεμάχισε τὴ γυναῖκα του γιὰ τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ, ψυχὴ μου, γιὰ νὰ διατρανώσει τὴν ἀποτρόπαια παρανομία πού διαπράχθηκε ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν. Νὰ αισθάνεσθε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, διότι ὁ μισθὸς σας θὰ εἶναι πολὺς στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ Ἄννα πού ἀγαποῦσε τὴ σωφροσύνη, καθὼς προσευχόταν, κινοῦσε βέβαια τὰ χεῖλη σὲ ὕμνο, ἢ φωνὴ τῆς ὅμως δὲν ἀκουόταν· Ἀλλ' ὅμως μολονότι ἦταν στεῖρα, γεννᾷ υἱὸν ἀντάξιο τῆς προσευχῆς τῆς. Θυμήσου μας, Κύριε, ὅταν ἔλθεις στὴ Βασιλεία σου. Μεταξὺ τῶν Κριτῶν ἀναδείχθηκε ὁ γιὸς τῆς Ἄννας, ὁ μέγας Σαμουήλ, τὸν ὁποῖο ἀνέθρεψε ἢ πόλη Ἀρμαθέμ στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου· Αὐτὸν ζήλεψε, ψυχὴ μου, καὶ κρῖνε πρὶν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ ἔργα τὰ δικά σου. Θυμήσου μας, Δέσποτα, ὅταν ἔλθεις στὴ Βασιλεία σου. Ὁ Δαυῖδ, ὅταν ἐκλέχθηκε βασιλιάς, βασιλικά χρίσθηκε μὲ τὸ δοχεῖο ἀπὸ κέρατο πού περιεῖχε τὸ θεῖο μύρο· Ἐσὺ λοιπὸν ψυχὴ μου, ἐάν θέλεις τὴν οὐράνια Βασι-

τοῖς δάκρυσιν. Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Ἐλέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτειρον τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, καὶ φείσαι πάντων ἡμαρτηκότων, κἀμοῦ τοῦ ὑπὲρ πάντας, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προστάγμασι. Δόξα... Ἀνάρχω καὶ γεννήσει τε καὶ προόδω, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον Πατρί τε, καὶ Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Τὸν ὑπερ φύσιν Τόκον σου προσκυνοῦμεν, τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ βρέφους σου, μὴ διαιροῦντες Θεογεννητορ· ὁ εἷς γὰρ τῷ προσώπῳ, διττὸς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν. Ωιδὴ Ζ'. Η'. (Τοῦ Μηναίου). Ωιδὴ Η'. Τριῶδιον. Τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίττουσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις καὶ τρέμουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὡς ἄνθρακες τοῦ πυρὸς τοῦ αἵλου, συμφλέξατε τὰ ὑλώδη μου πάθη, ἀνάπτοντές μοι νῦν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι, ἀγάπης.		Λεῖα, χρίσου ἀντὶ μέ μύρο μέ τὰ δάκρυα. Θυμήσου μας, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς στή Βασιλείᾳ σου. Ἐλέησε τὸ πλάσμα σου, Ἐλεῆμον, σπλαχνίσου τὸ δημιούργημα τῶν χειρῶν σου, καὶ λυπήσου ὅλους, ὅσοι ἀμάρτησαν, κι ἐμένα, ὁ ὁποῖος περισσότερο ἀπὸ ὅλους παρέβλεψα τὰ προστάγματά σου Δόξα.. Χωρὶς ἀρχὴ γεννήσεως καὶ προελεύσεως προσκυνῶ Πατέρα ὁ ὁποῖος γέννησε, δοξάζω τὸν Υἱὸ πού γεννήθηκε, ὑμνῶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο λάμπει μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Καὶ νῦν... Θεοτοκίο. Προσκυνοῦμε τὴν ὑπερφυσικὴ γέννησή σου, Θεογεννήτρια, χωρὶς νὰ διαιροῦμε τὴ φυσικὴ δόξα τοῦ βρέφους σου· Διότι Αὐτός πού εἶναι ἓνα πρόσωπο ὁμολογεῖται διπλὸς στὶς φύσεις. Ωιδὴ Ζ'. Η'. (Τοῦ Μηναίου). Τριῶδιον). Ωιδὴ Η'. Τριῶδιο. Τὸν Βασιλέα τῆς δόξας πού δέν ἔχει ἀρχή, τὸν ὁποῖο φρίττουν οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ὑμνεῖτε τον Ἱερεῖς, λαὸ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς. Σάν ἀναμμένα κάρβουνα τοῦ αἵλου φωτὸς κάψετε μαζί τὰ πάθη μου πού ἔχουν σχέση μέ τὴν ὕλη, ἀνάβοντάς μου τώρα τὸν ἔρωτα τῆς θείας ἀγάπης,

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τοῦ Λόγου, τιμήσωμεν, δι' ὧν πέπτωκε τείχη, ἀνίδρυτα ἐχθροῦ, καὶ τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν ἐπάλλξεις. Ἰνδάματα ἐμπαθῆ τῆς ψυχῆς μου, συντρίψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας, συντρίψαντες ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναοὶ ἡγιασμένοι. Θεοτοκίον. Ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας τὸν βαστάζοντα πάντα, ἐθήλασας Ἀγνή, τὸν τρέφοντα τὴν Κτίσιν, Χριστὸν τὸν ζωοδότην. Εἰρμός ἕτερος. «Τοῦ Πνεύματος τῆ ἀρχιτεκτονία, δειμάμενοι πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Ἀπόστολοι Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας». Σαλπίσαντες σάλπιγξι τῶν δογμάτων, κατέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν, πλάνην εἰδωλικήν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀπόστολοι ἡ καλὴ μετοικία, οἱ ἔφοροι Κόσμου, καὶ τῶν Οὐρανῶν πολῖται, τοὺς ὑμᾶς ἀεὶ ἀνευφημοῦντας, λυτρώσατε κινδύνων. Δόξα...		Ἀπόστολοι. Ἄς τιμήσουμε τίς γλυκόμενες σάλπιγγες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ἀποστόλους, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔπесαν τὰ τείχη τὰ ἄστατα, τὰ μὴ μόνιμα, τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐδραιώθηκαν (θεμελιώθηκαν) οἱ προμαχῶνες γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Συντρίψτε τίς προσφιλεῖς εἰκόνες τῆς ψυχῆς μου, πού ἔχουν σχέση μέ τὰ πάθη, ἐσεῖς πού συντρίψατε καί τοὺς ναοὺς καί τὰ ἀγάλματα τοῦ ἐχθροῦ ἡγιασμένοι ναοί, Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου. Θεοτοκίο. Χώρησες Αὐτόν πού εἶναι ἀχώρητος ἐκ φύσεως, κράτησες στήν ἀγκαλιά σου, Αὐτόν πού συγκρατεῖ τὰ πάντα, θήλασες, Ἀγνή, Αὐτόν πού τρέφει τὴν κτίση, τὸν Χριστό πού δίνει τὴ ζωή. Εἰρμός ἄλλος. Μέ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος σάν ἀρχιτέκτονα, ἀφοῦ οἰκοδομήσατε ὅλη τὴν Ἐκκλησία, Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μέσα σ' αὐτὴν δοξολογεῖτε τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες. Ἀφοῦ σάλπισαν μέ τίς σάλπιγγες τῶν δογμάτων, κατέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι κάθε πλάνη εἰδωλική ὑπερυψώνοντας τὸν Χριστό σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Ἀπόστολοι, πού καλῶς μεταναστεύσατε ἀπο τὴ γῆ στὸν οὐρανό, πού ἐπιβλέπετε τὸν κόσμο, καί εἶσθε πολῖτες τῶν οὐρανῶν, λυτρώστε ἀπὸ τοὺς κινδύνους, αὐτοὺς πού σᾶς ἐγκωμιάζουν πάντοτε. Δόξα...

Τρισήλιε παμφαής θεαρχία, όμόδοξε και όμόθρονε φύσις, Πατήρ ό παντουργός, Υιέ και θεϊόν Πνεῦμα, ύμνῶ σε εις αιῶνας. Και νῦν ... Θεοτοκίον. Ὡς έντιμον και υπέρτατον θρόνον, ύμνήσωμεν του Θεου την Μητέρα, άπαύστως οι λαοί, την μόνην μετά τόκον, Μητέρα και Παρθένον. Αινοῦμεν, εὐλογοῦμεν και προσκυνοῦμε τον Κύριον. Ὁ Είρμός. Τόν άναρχον Βασιλέα της δόξης, όν φρίττουσιν ουρανῶν αι Δυνάμεις και τρέμουςι των Αγγέλων αι τάξεις, ύμνεϊτε Ιερεϊς, λαός υπερευσοῦτε, εις πάντας τους αιῶνας. Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ωιδή Θ'. (Του Μηναιίου). Τριώδιο. Απόστολοι του Χριστου, πρεσβεύσατε υπέρ ημῶν. Πηγαί του σωτηρίου, νάματος δειχθέντες, την έκτακείσαν ψυχήν μου, Απόστολοι, της άμαρτίας τη δίψη, καταδροσίσατε. Νηχόμενον πελάγει, τῷ της άπωλείας, και υποβρύχιον ήδη γενόμενον, ση δεξιᾷ, ως τον Πέτρον, Κυριε σώσον με. Ὡς άλας των νοστίμων, όντες διδαγμάτων, την σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, και της		Τριπρόσωπη, πάμφωτη, Ὑψιστη Θεότητα, φύση μέ την ίδια δόξα και τον ίδιο θρόνο, Πατέρα που δημιουργησες τά πάντα, Υιέ και θεϊκό Πνεῦμα, σε ύμνῶ στους αιῶνες. Και νῦν... Θεοτοκίο. Ὡς πολύτιμο και άνώτατο θρόνο άς ύμνήσουμε τη Μητέρα του Θεου οι λαοί άκατάπαυστα, τη μόνη Μητέρα και Παρθένο μετά τη γέννηση. Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε και προσκυνοῦμε τον Κύριο. Ὁ Είρμός. Τόν Βασιλέα της δόξας που δέν έχει αρχή, τον όποιο φρίττουν οι Δυνάμεις των ουρανῶν, ύμνεϊτε τον ιερεϊς, λαέ υπερευψώνετε τον σε όλους τους αιῶνες. Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ωιδή Θ'. (Του Μηναιίου). Τριώδιο. Απόστολοι του Χριστου, πρεσβεύσατε για μᾱς. Αφου αναδειχθήκατε πηγές του σωτηριώδους νεροῦ, Απόστολοι, δροσίστε την ψυχή μου που έλιωσε από τη δίψη της άμαρτίας. Ἐνῶ πλέω στό πέλαγος της άπωλείας, και έχω ήδη βυθισθει, μέ τό δυνατό δεξιό σου χέρι, σώσε με, Κυριε, όπως τον Πέτρο. Ἐπειδή ειςθε άλάτι για τά νόστιμα διδάγματα, ξηράνετε τη σαπίλα του νοῦ μου, και αποδιῶξτε τό σκοτά-

ἀγνοίας τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν ὡς τετοκυῖα, πένθος μοι παράσχου, δι' οὗ τὴν θείαν παράκλησιν Δέσποινα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ εὐρεῖν δυνήσομαι.

Εἰρμός Ἴτερος.

«Σὲ τὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, πᾶσαι γενεαὶ μεγαλύνουμέν· σωματικῶς γὰρ ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τὸ πλήρωμα Παρθένε τῆς Θεότητος».

Σὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων, σύστημα ὦδαϊς μεγαλύνουμέν· τῆς οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φαιδροί, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκδιώκοντες.

Εὐαγγελικὴ ὑμῶν σαγήνη, λογικοὺς ἰχθύας ἀγρεύοντες, αὐτοὺς προσφέρετε πάντοτε Χριστῶ, ὀψώνιον Ἀπόστολοι μακάριοι.

Ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσει, μέμνησθε ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντὸς λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα...

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καὶ Υἱὲ σὺν τῷ Πνεύματι, ἓνα Θεὸν ὁμοούσιον ὑμῶ, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν, ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀρᾶς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν Κύριον.

δι τῆς ἀγνοίας.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ γέννησες τὴ χαρὰ, δός μου τὸ πένθος, μέ τὸ ὅποιο θά μπορέσω νὰ βρῶ τὴ θεϊκὴ παρηγοριά, Κυρία, κατὰ τὴ μελλοντικὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐσένα τὴ μεσίτρια μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς σέ μεγαλύνουμε ὅλες οἱ γενιές· Γιατί σωματικὰ κατοίκησε σ' ἐσένα, Παρθένε, ὅλη ἡ πληρότητα τῆς Θεότητος.

Ἐσένα τὸν ἔνδοξο ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων μεγαλύνουμε μέ ὕμνους· Γιατί ἀναδειχθήκατε λαμπροὶ φωστῆρες τῆς Οἰκουμένης, οἱ ὅποιοι διώχνετε τὴν πλάνη.

Πιάνοντας λογικά ψάρια μέ τὸ Εὐαγγελικὸ σας δίχτυ, μακάριοι Ἀπόστολοι, τὰ προσφέρετε πάντοτε στὸ Χριστὸ ὡς ἀνταπόδοση.

Στίς δεήσεις σας πρὸς τὸν Θεό, σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς θυμᾶσθε, Ἀπόστολοι, νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ κάθε πειρασμό ἐμεῖς πού σᾶς ἀνυμνοῦμε μέ πόθο.

Δόξα...

Ἐσένα τὴ Μονάδα μέ τὰ Τρία Πρόσωπα, Πατέρα καὶ Υἱὲ, μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἓνα Θεό μέ τὴν ἴδια οὐσία ὑμῶ, Τριάδα ἰσοδύναμη καὶ χωρὶς χρονικὴ ἀρχή.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσένα πού γέννησες παιδί, ἀλλὰ ἔμεινες Παρθένος, ὅλες οἱ γενιές σέ μακαρίζουμε, ἐπειδὴ μ' ἐσένα λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴν κατάρα· Διότι γέννησες γιὰ μᾶς χαρὰ, τὸν Κύριο.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρά Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ταῖς ληστρκαῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τετραυμάτισαι, ἐξ οἰκείων πταισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς, ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρόν, ἐν κατανύξει βόησον· Ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάστησον, καὶ σῶσόν με. (Δίς).

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νὰ μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιό τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιό ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικὸ τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὴ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ἐπειδὴ περιέπεσες, ψυχὴ μου, στίς ἐφόδους τῶν ληστῶν, τραυματίσθηκες βαρῖα ἀπὸ τὰ δικά σου σφάλματα καὶ παραδόθηκες ἀπερίσκεπτα στοὺς ἐχθρούς· Ἀλλὰ ὅσο ἔχεις καιρὸ, φώναξε δυνατὰ μέ κατάνυξη· Ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων, ζωὴ αὐτῶν πού ἔπεσαν στὴν ἀπόγνωση, Σωτὴρα, ἀνάστησέ με καὶ σῶσε με.

Ντυμένοι καλὰ μέ τό θώρακα τῆς πίστεως, καὶ ὀπλισμένοι μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἀναδειχθήκατε ἰσχυροὶ στρατιῶτες, ἀντισταθήκατε γενναῖα στοὺς τυράννους, καὶ κατεδαφίσατε τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου·

τὴν πλάνην κατηδάφισατε, νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε, πρεσβεύσατε ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι ἡμῖν. Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι.. Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128). Καὶ εὐθέως αἱ Ὁραι. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Εὐσπλαγχνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατὰπεμψον τὸ ἔλεός σου, ἐπὶ τὸν λαόν σου. Δόξα... Καὶ νῦν (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ. Στίχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι αὐτοῦ.		Ἀφοῦ γίνατε νικητές, ἀξιοθήκατε νὰ λάβετε τὰ στεφάνια· Πρεσβεύετε πάντοτε γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Δόξα .. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Δέξου τίς φωνές τῶν δούλων σου, πάναγνη Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πρέσβευε ἀκατάπαυστα νὰ δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς συγχώρηση πταισμάτων καὶ εἰρήνη. Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι.. Καί λοιπά. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128). Καὶ ἀμέσως οἱ Ὁρες. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας. Εὐσπλαχνε, μεγαλόψυχε, Παντοκράτορα Κύριε, στείλε ἀπὸ ψηλά τὸ ἔλεός σου στό λαό σου. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς, ἃς ἀγάλλεται ἡ γῆ. Στίχ. Προσκυνεῖστε τὸν ὅλοι οἱ Ἄγγελοί του.

Προφητεία Ἡσαΐου, (ΜΒ', 5-16) Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ πῆξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ διδοὺς πνοὴν τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτήν. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρὸς σου, καὶ ἐνισχύσω σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοιξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμένους, καὶ ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτό μου ἔστι τὸ ὄνομα, τὴν δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς μου τοῖς γλυπτοῖς, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἰδοὺ ἤκασι, καὶ καινά, ἃ ἐγὼ ἀναγγέλλω, καὶ πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ἡμῖν. Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν, ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ἄνω, δοξάζετε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλείοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες αὐτάς. Εὐφράνθητι ἔρημος, καὶ αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καὶ οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ, εὐφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ' ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι, δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καὶ βοήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος. Ἐσιώπησα ἀπ' αἰῶνος, μὴ καὶ αἰετῶ σιωπήσομαι, καὶ ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκοτήσω καὶ ξηρανῶ ἄμα, ἐρημώσω		Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΜΒ' . 5-16). Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος, ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν σταθεροποίησε, αὐτὸς ποὺ στερέωσε τὴ γῆ καὶ ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτήν καὶ ἔδωσε ζωὴ στὸν λαὸ ποὺ κατοικεῖ ἐπάνω της καὶ πνεῦμα σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν πατοῦν. Ἐγὼ ὁ Κύριος ὁ Θεός σέ κάλεσα, Ἰσραηλιτικέ λαέ, γιὰ τὴ δικαιοσύνη· Θά σέ κρατήσω ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ θά σέ ἐνισχύσω καὶ θά σέ δώσω ὡς νέα διαθήκη γιὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νά εἶσαι φῶς τῶν ἐθνῶν, γιὰ νά ἀνοιξεις τὰ μάτια τῶν πνευματικὰ τυφλῶν, γιὰ νά βγάλεις ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοὺς τοὺς δεμένους καὶ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, αὐτοὺς ποὺ κάθονται στό σκοτάδι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος καὶ Θεός, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου· Δέν θά παραχωρήσω τὴ δόξα μου σέ ἄλλο θεό, οὔτε τὸν ὕμνο γιὰ τίς ἀπειρες ἀρετές μου στά εἰδῶλα. Οἱ ἀρχαῖες προφητεῖες ἔχουν ἐκπληρωθεῖ καὶ καινούριες σὰς ἀναγγέλλω, οἱ ὁποῖες πρὶν πραγματοποιηθοῦν σὰς προαναγγέλθηκαν ἀπὸ μένα. Ὑμνήστε τὸν Κύριο μέ καινούριο ὕμνο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀρχὴ ἄς εἶναι ἡ ἐξῆς: Δοξάζετε τὸ ὄνομά του, ἐσεῖς ποὺ κατοικεῖτε ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς γῆς ἕως τὸ ἄλλο, ἐσεῖς ποὺ κατεβαίνετε στὴ θάλασσα καὶ τὴ διασχίζετε πλείοντα σ' αὐτήν, τὰ νησιά καὶ ὅσοι κατοικοῦν σ' αὐτά. Ἄς εὐφρανθεῖς ἐσύ ἡ ἔρημος καὶ οἱ κωμοπόλεις σου οἱ καταυλισμοὶ καὶ ὅσοι κατοικοῦν στὴν Κηδάρ· Θά εὐφρανθοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Πέτρας, θά φωνάξουν ἀπὸ τίς κορυφές τῶν βουνῶν· Θά ἀναπέμψουν δοξολογία στό Θεό, θά ἀναγγελοῦν τίς ἀρετές του στά νησιά τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ Κύριος ὁ Θεός τῶν Δυνάμεων θά βγεῖ καὶ θά συντρίψει τοὺς

ὄρη καὶ βουνούς, καὶ πάντα χόρτον αὐτῶν
 ξηρανῶ· καὶ θήσω ποταμούς εἰς νήσους, καὶ ἔλη
 ξηρανῶ, καὶ ἄξω τυφλοὺς ἐν ὁδῶ, ἧ οὐκ ἔγνωσαν,
 καὶ τρίβους, ἃς οὐκ ἤδεισαν, πατήσαι ποιήσω
 αὐτούς, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκοτός εἰς φῶς, καὶ τὰ
 σκολιὰ εἰς εὐθεΐαν, ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω
 αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον.

Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ΣΤ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).

ΠΕΜΠΤΗ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
 ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

ἐχθρούς του, θά ἀνάψει ὁ ζῆλος του καὶ θά φωνάξει
 ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μέ μεγάλη δύναμη. Μέχρι τώρα
 σιώπησα καὶ δέ μίλησα, μήπως θά σιωπῶ γιὰ πάντα καὶ
 θά δείχνω ἀνοχή; Ὅπως ἡ ἐπίτοκος γυναίκα ἔδειξα
 ὑπομονή, ὁμως θά σᾶς ξεριζώσω ἀπὸ τῆ γῆ καὶ θά σᾶς
 ξηράνω συγχρόνως. Θά ἐρημώσω ὄρη καὶ βουνά καὶ θά
 ξηράνω ὅλα τὰ χορτάρια τους, καὶ θά μεταβάλω τοὺς
 ποταμούς σέ νησιά, καὶ θά ἀποξηράνω τὰ ἔλη. Καὶ θά
 ὀδηγήσω τυφλοὺς σέ δρόμους πού δέ γνώρισαν καὶ θά
 τοὺς κάνω νά περιπατήσουν σέ πορεῖες πού δέν
 ἔμαθαν. Θά μεταβάλω γιὰ χάρη τους τό σκοτάδι σέ φῶς
 καὶ τὰ ἀνώμαλα μονοπάτια σέ εὐθεῖς δρόμους. Αὐτά τὰ
 λόγια θά πραγματοποιήσω καὶ δέ θά τοὺς ἐγκαταλείψω.

Προκείμενο.

Ψάλετε στόν Κύριο καινούριο ὕμνο.

Στίχ. Ἀλαλάξτε πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ ὅλη ἡ γῆ.

Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὡρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
 ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τὰ «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Αὐτεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτη μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, ἡμφιασάμην δὲ ταύτην αὐθις, τῇ πρὸς με συγκαταβάσει σου, Λόγε Θεοῦ· οὐ παρείδες γάρ με τὸν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καὶ ληστρικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παναλκεῖ σου δυναστεία περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ἠξίωσας Πολυέλεε. Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα. Ἥλούμενος Κύριε Σταυρῶ, Ἀδὰμ τὸ χειρόγραφον, τῇ θείᾳ λόγχῃ διέρρηξας· διὸ διάρρηξον, τοὺς δεσμούς μου Λόγε, ὅπως σοι αἰνέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρὸν εὐπρόσδεκτον, τῆς νηστείας νῦν εὐράμενος ὄν εἰς πάντων, σωτηρίαν ἔδειξας. Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωυσῆς λαμπόμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τεθέαται, τοῦτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχὴ μου, τὸν Σταυρῶ τανύσαντα, παλάμας διὰ σὲ ἀγαθότητα, ἔργους θεράπευσον, ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ὅπως τύχης, θείας ἀπολαύσεως. Τὸν ζωποιοὺν προσκυνοῦντές σου Σταυρόν, τῆς ἀφράστου πρὸς ἡμᾶς σου, ἀμέτρου		Τροπάρια. (Τοῦ Τριωδίου). Μέ τῇ θέλησὶ μου ἀπογυμνώθηκα ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῶν ἀρετῶν μέ τὴν πρώτη μου παράβαση· Τὴν ξαναφόρεσα ὁμῶς πάλι μέ τῇ συγκατάβασί σου (τῇ φιλανθρωπία σου), Λόγε τοῦ Θεοῦ· Γιατί δέν παρέβλεψες ἐμένα πού εἶμαι γεμᾶτος μέ κηλίδες ἀπὸ τὰ φοβερὰ παθήματα καὶ πατήθηκα στὸν δρόμο ἀπὸ τοὺς ληστές· Ἀλλὰ μέ τὴν πανίσχυρή σου δύναμη, ἀφοῦ μέ περιποιήθηκες, μέ ἔκανες ἄξιο γιὰ τὴ βοήθειά σου, Πολυέλεε. Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, ἀγιάζετε κάθε τόπο καὶ θεραπεύετε κάθε ἀσθένεια· Καί τώρα παρακαλοῦμε, πρεσβεύσατε νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ οἱ ψυχές μας. Καθὼς καρφωνόσουν, Κύριε, στὸν Σταυρό, μέ τῇ θεϊκῇ λόγχῃ σου ἔσχισες τὸ γραμματίο τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Ἀδάμ· Γί' αὐτὸ κόψε τὰ δεσμά μου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω χαρούμενος μέ πίστη θυσία ὑμνολογικὴ βρίσκοντας τώρα εὐπρόσδεκτο τὸν καιρὸ τῆς νηστείας, τὸν ὁποῖο μᾶς ὑπέδειξες γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων. Ἀφοῦ ἔγινε λαμπρὸς κάποτε ὁ Μωυσῆς μέ τῇ λαμπρότητι τῆς νηστείας, εἶδε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ· Αὐτὸν ζηλεύοντας, ταπεινὴ ψυχὴ μου, ὑπηρέτησε μέ ἔργα μετανοίας καὶ δεήσεως τὸν Χριστό, πού τέντωσε τίς παλάμες του στὸν Σταυρό ἀπὸ ἀγαθότητα γιὰ σένα, γιὰ νὰ ἐπιτύχεις θεία ἀπόλαυση. Προσκυνώντας τὸν ζωποιοῦ σου Σταυρό τῆς ἀνέκφραστης καὶ ἀμέτρητης ἀγαθότητας πρὸς ἐμᾶς,

ἀγαθότητος Χριστέ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχάς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αἰτούμενοι εὐθύμως ἐν χαρᾷ, τελέσαι τὸ στάδιον τῆς Νηστείας, καὶ φθάσαι τὰ Πάθη σου ἀνυμνήσαι, Κύριε, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς.

(Τοῦ Μηναίου).

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (ΠΗ'. 20-33)

Εἶπε Κύριος· Κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. Καταβὰς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με, συντελοῦνται, εἰ δὲ μή, ἵνα γνῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα. Ἀβραάμ δὲ ἔτι ἦν ἐστηκώς ἐναντι Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Ἀβραάμ, εἶπε· Μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής; ἂν ὧσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἕνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἂν ὧσιν ἐν αὐτῇ; Μηδαμῶς σὺ ποιήσης ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ

Χριστέ, καὶ ἀφοῦ φωτισθήκαμε στίς ψυχές μας μέ αὐτόν, σέ ἀνυμνοῦμε ἀκατάπαυστα ζητώντας μέ καλή διάθεση καὶ χαρά, νά ἐκτελέσουμε τό στάδιο τῆς νηστείας, καὶ νά φθάσουμε νά ἀνυμνήσουμε τά πάθη σου, Κύριε, μέ τά ὁποῖα μᾶς ἔσωσες.

(Τοῦ Μηναίου).

Δόξα..Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Ἐξυψώνετε τόνΚύριο τόν Θεό μας καὶ προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Στίχ. Ὁ Κύριος εἶναι Βασιλιάς, ἄς ὀργίζονται οἱ λαοί μάταια.

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (ΠΗ'. 20-33).

Εἶπε ὁ Κύριος στόν Ἀβραάμ· Πολλές κραυγές ἀπό τά Σόδομα καὶ Γόμορρα φθάνουν ὡς ἐμένα, καὶ οἱ ἁμαρτίες τους εἶναι πάρα πολύ μεγάλες. Θά κατέβω λοιπόν καὶ θά δῶ, ἂν γίνονται αὐτά, σύμφωνα μέ ὅσα φθάνουν σ' ἐμένα· Θέλω νά μάθω. Καὶ οἱ δύο ἀπό τούς ξένους ἀναχώρησαν καὶ ἦλθαν στά Σόδομα· Καί ὁ Ἀβραάμ στεκόταν ἀκόμα μπροστά στόν Κύριου (τόν ἕνα ἀπό τούς Ἀγγέλους). Καί πλησίασε ὁ Ἀβραάμ καὶ εἶπε· Μήπως θά καταστρέψεις τόν δίκαιο μαζί μέ τόν ἀσεβῆ, καὶ ἔτσι θά εἶναι ὁ δίκαιος, ὅπως ὁ ἀσεβής; Ἐάν ὑπάρχουν πανήντα δίκαιοι στήν πόλη θά τούς καταστρέψεις; Δέ θά ἀφήσεις ὅλο τόν τόπο γιά χάρη τῶν πενήντα δικαίων, ἂν ὑπάρχουν σ' αὐτήν; Ποτέ Ἐσύ ὁ δι-

ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής, μηδαμῶς, ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν; Εἶπε δὲ Κύριος· Ἐάν εὗρω ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δικαίους ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. Καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραάμ, εἶπε· Νῦν ἠρξάμην λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου, ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός. Ἐάν δὲ ἐλαττωνοθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολεῖς, ἕνεκεν τῶν πέντε, πᾶσαν τὴν πόλιν; Καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐάν εὗρω, ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. Καὶ προσέθηκεν ἔτι λαλήσαι πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν· Ἐάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; Καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω; ἐάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; Καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. Καὶ εἶπεν· Ἐπειδὴ ἔχω λαλήσαι πρὸς τὸν Κύριον, ἐάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; Καὶ εἶπεν· Οὐ μὴ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. Καὶ εἶπε· Μήτι, Κύριε, ἐάν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; ἐάν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; Καὶ εἶπεν, οὐκ ἀπολέσω, ἕνεκεν τῶν δέκα. Ἀπῆλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἀβραάμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.

Προκείμενον.

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Στίχ. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

καὶ ὁ Θεὸς δὲ θά κάνεισ κάτι τέτοιο, νά θανατώσεις δηλαδὴ τὸν δίκαιο μαζί μέ τὸν ἀσεβῆ, καὶ νά εἶναι ὁ δίκαιος, ὅπως ὁ ἀσεβής; Ποτέ. Ἐσὺ πού κρίνεις ὅλη τὴ γῆ δέ θά κρίνεις δίκαια; Καὶ εἶπε ὁ Κύριος· Ἐάν ὑπάρχουν στὰ Σόδομα πενήντα δίκαιοι μέσα στήν πόλη, θά ἀφήσω ἄθικτη ὅλη τὴν πόλη καὶ ὅλο τὸν τόπο γιά χάρη τους. Καὶ ὁ Ἀβραάμ ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· Ἀρχισα τώρα νά μιλῶ στόν Κύριό μου, μολονότι εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη. (Ἐπίτρεψέ μου νά μιλήσω πάλι). Ἐάν ἐλαττωθοῦν οἱ πενήντα δίκαιοι σέ σαράντα πέντε, θά καταστρέψεις γιά τούς πέντε ὀλιγώτερους ὅλη τὴν πόλη; Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε· Δέν θά τὴν καταστρέψω, ἐάν βρῶ ἐκεῖ σαράντα πέντε. Καὶ τόλμησε πάλι ὁ Ἀβραάμ νά μιλήσει πρὸς τὸν Θεό καὶ εἶπε· Καὶ ἂν εὗρεθοῦν ἐκεῖ σαράντα; Δέ θά τὴν καταστρέψω γιά χάρη τῶν σαράντα. Καὶ εἶπε ὁ Ἀβραάμ· Μήπως θά ὀργισθεῖς, Κύριε, ἐάν μιλήσω πάλι; Ἐάν εὗρεθοῦν ἐκεῖ τριάντα; Καὶ ἀπάντησε ὁ Θεός· Δέν θά τὴν καταστρέψω γιά χάρη τῶν τριάντα. Καὶ εἶπε ὁ Ἀβραάμ· Ἄς μέ συγχωρήσει ὁ Κύριος, ἐπειδὴ θέλω ἀκόμη κάτι νά ρωτήσω. Ἐάν εὗρεθοῦν εἴκοσι; Καὶ ἀπάντησε· Δέν θά τὴν καταστρέψω, ἐάν βρῶ ἐκεῖ εἴκοσι δικαίους. Καὶ εἶπε ὁ Ἀβραάμ· Μή θυμώσεις, Κύριε, ἐάν ὀμιλήσω ἀκόμη μιὰ φορά. Ἐάν εὗρεθοῦν ἐκεῖ δέκα δίκαιοι; Καὶ ἀπάντησε· δέν θά τὴν καταστρέψω γιά χάρη τῶν δέκα. Καὶ ὅταν ἔπαψε νά ὀμιλεῖ στόν Ἀβραάμ, ἔφυγε ὁ Κύριος, καὶ ὁ Ἀβραάμ ἐπέστρεψε στόν τόπο του.

Προκείμενο

Ἵμνηστε τὸν Κύριο μέ ἀλαλαγμούς ὅλη ἡ γῆ.

Στίχ. Ὑπηρετήστε τὸν Κύριο μέ εὐφροσύνῃ.

Παροιμίας. (ΙΣΤ', 17- ΙΖ'. 17.) Ὁ δεχόμενος παιδείαν, ἐν ἀγαθοῖς ἔσται, ὁ δὲ φυλάσσει ἐλέγχους, σοφισθήσεται. Ὅς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ, φείσεται στόματος αὐτοῦ. Πρὸ συντριβῆς ἠγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείστων πραῦθυμος μετὰ ταπεινώσεως, ἢ ὡς διαιρεῖται σκῦλα μετὰ ὕβριστῶν. Συνετὸς ἐν πράγμασιν εὐρετὴς ἀγαθῶν, πεποιθὸς δὲ ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μακαριστός. Τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς, φαύλους καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ, πλείονα ἀκούσονται. Πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακὴ. Καρδία σοφοῦ νοήσει τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, ἐπὶ δὲ χεῖλεσι φορέσει ἐπιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοὶ, γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴσους ψυχῆς. Εἰσὶν ὁδοί, δοκοῦσαι ὀρθαί εἶναι ἀνδρί, τὰ μέντοι τελευταῖα αὐτῶν βλέπει εἰς πυθμένα Ἰδου. Ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ, καὶ ἐκβιάζεται τὴν ἀπώλειαν ἑαυτοῦ. Ὁ μέντοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φορεῖ τὴν ἀπώλειαν. Ἀνὴρ ἀφρων ὀρύσσει ἑαυτῷ κακά, ἐπὶ δὲ τῶν ἑαυτοῦ χειλέων θησαυρίζει πῦρ. Ἀνὴρ σκολιὸς διαπέμπεται κακά, καὶ λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοῖς, καὶ διαχωρίζει φίλους. Ἀνὴρ παράνομος ἀποπειρᾶται φίλων, καὶ ἀπάγει αὐτούς εἰς ὁδοὺς οὐκ ἀγαθὰς, στηρίζων δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λογίζεται διεστραμμένα, ἐπιδάκνων δὲ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, ὀρίζει πάντα		Παροιμίες. (ΙΣΤ'. 17-ΙΖ'. 17). Ὅποιος δέχεται παιδαγωγία, θά βρῆται μέσα στὰ ἀγαθὰ, καὶ ὁποιος, δέχεται καὶ τηρεῖ τοὺς δικαίους ἐλέγχους, θά γίνει σοφός. Ὅποιος προσέχει τὴ συμπεριφορὰ του, περιφρουρεῖ τὴν ψυχὴ του, καὶ ὁποιος ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ του, φυλάγει τὸ στόμα του. Πρὶν ἀπὸ τὴ συντριβὴ προηγεῖται ὑπερηφάνεια, καὶ πρὶν ἀπὸ βαρὶα πτώση προηγεῖται ἢ κακομυαλιά. Καλλίτερος εἶναι ὁ πρᾶος στὴν ψυχὴ μὲ ταπείνωση, παρά ὁποιος μοιράζει λάφυρα σὰν νικητὴς μαζί μὲ ἀλαζονικοὺς συμμάχους. Ὁ συνετὸς στὶς πράξεις του βρίσκει ἀγαθὰ, καὶ ὁποιος ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, εἶναι μακάριος. Οἱ διεφθαρμένοι τοὺς σοφοὺς καὶ συνετοὺς τὸν ὀνομάζουν φαύλους (κακοὺς), οἱ γλυκομίλητοι ὅμως θά ἀκούσουν καὶ θά μάθουν περισσότερα. Ἡ σύνεση εἶναι πηγὴ ζωῆς γιὰ ὅσους τὴν κατέχουν, ἐνῶ ἡ παιδαγωγία τῶν ἀσυνέτων εἶναι κακὴ γιὰ τοὺς ἴδιους. Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά τοῦ σοφοῦ μελετᾷ αὐτὰ πού θά βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ἔχει ἐπίγνωση τῶν ὅσων λένε τὰ χεῖλη του. Κηρήθρα μὲ μέλι εἶναι οἱ καλοὶ λόγοι, καὶ ἡ γλυκύτητά τους εἶναι θεραπεία τῆς ψυχῆς. Ὑπάρχουν πορεῖες τῆς ζωῆς πού θεωροῦνται καλές, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τελικὰ ὅμως καταλήγουν στὸ βυθὸ τοῦ ἄδῃ. Ὁ ἐργατικὸς ἄνθρωπος μὲ τοὺς κόπους κοπιᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ διώχνει τὴν καταστροφὴ του ἀπὸ τὴ στέρηση, ὁ διεστραμμένος ὅμως ἄνθρωπος φέρει (κουβαλᾷ) στὸ στόμα του τὴν καταστροφὴ του. Ὁ ἄμυαλος ἄνθρωπος σκάβει μὲ τὰ χεῖρια του τὸ λάκκο τῆς καταστροφῆς του καὶ ἀποθησαυρίζει φωτιά ἐπάνω στὰ χεῖλη του. Ὁ διε-

τὰ κακά, οὗτος κάμινός ἐστι κακίας. Στέφανος καυχήσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης εὐρίσκεται. Κρείσσων ἀνὴρ μακρόθυμος, ἰσχυροῦ. Ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς, κρείσσων τοῦ καταλαμβανομένου πόλιν. Εἰς κόλπους ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκους, παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια. Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Οἰκέτης νοήμων κρατήσῃ δεσποτῶν ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διελεῖται μέρη. Ὅσπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσός, οὕτως ἐκλεκταὶ καρδίαι παρὰ Κυρίῳ. Κακὸς ὑπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δὲ οὐ προσέχει χεῖλεσι ψευδέσιν. Ὁ καταγελῶν πτωχοῦ, παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν. Ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ, οὐκ ἀθωωθήσεται. Ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων, καύχημα δὲ τέκνων, πατέρες αὐτῶν. Τοῦ πιστοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τοῦ δὲ ἀπίστου οὐδὲ ὀβολός. Οὐχ ἀρμόσει ἄφρονι πιστά, οὐδὲ δικαίῳ χεῖλη ψευδῆ. Μισθὸς χαρίτων, ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις, οὐ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐδοωθήσεται. Ὅς κρύπτει ἀδικήματα ζητεῖ φιλίαν· ὅς δὲ μισεῖ κρύπτειν, διῶστησι φίλους καὶ οἰκείους. Συντριβεῖ ἀπειλὴ καρδίαν φρονίμου, ἄφρων δὲ μαστιγωθείς, οὐκ αἰσθάνεται. Ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακός. Ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνελεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ. Ἐμπεσεῖται

στραμμένος ἄνθρωπος διασκορπίζει κακά γύρω του, καὶ μέ τὸ δαυλί τοῦ δόλου του ἀνάβει πυρκαϊές κακῶν, καὶ διαχωρίζει φίλους. Ὁ παράνομος ἄνθρωπος ἀποπειράται κακά γιὰ τοὺς φίλους του, καὶ τοὺς παρασύρει σὲ δρόμους ὄχι καλοῦς. Προσηλώνει τὸ βλέμμα του σὲ κάποιο στόχο, καὶ σκέπτεται διεστραμμένα, καὶ καθορίζει μέ τὰ χεῖλη του ὅλα τὰ κακά· Αὐτός εἶναι καμίνι ἀναμμένο τῆς κακίας. Τὰ ἔντιμα γηρατεῖα εἶναι στεφάνι καυχήσεως, τέτοια ὅμως γηρατεῖα βρίσκονται στοὺς δρόμους τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι καλλίτερος ὁ μεγαλόψυχος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἰσχυρό, καὶ ὅποιος δαμάζει τὴν ὀργή του, εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού κυριεύει μιὰ πόλη. Γιὰ τοὺς ἀδίκους ὅλα τὰ κακὰ ἐπιστρέφουν στὸν κόρφο τους (ἐπάνω τους), ὅλα ὅμως τὰ δίκαια προέρχονται ἀπὸ τὸν Κύριο. Καλλίτερο τὸ γλυκὸ ψωμί μέ εἰρήνη, παρὰ σπίτι γεμᾶτο ἀπὸ πολλά ἀγαθὰ καὶ σφαχτά, πού ἀποκτήθηκαν ἄδικα, μέ διχονοία. Ὁ συνετός ὑπηρέτης θά γίνῃ κύριος τῶν ἀνοήτων κυρίων του, καὶ θά πάρῃ μερίδιο μεταξύ τῶν ἀδελφῶν (τῶν παιδιῶν τῶν κυρίων του). Ὅπως καθαρίζεται στό καμίνι τὸ ἀσήμι καὶ τὸ χρυσάφι, ἔτσι καθαρίζονται οἱ ἐκλεκτές καρδιές ἀπὸ τὸν Κύριο. Ὁ κακὸς ἀκούει τὰ λόγια τῶν παρανόμων, ὁ δίκαιος ὅμως δέν δίνει προσοχή σὲ χεῖλη πού ψεύδονται. Ὅποιος περιγελᾷ τὸν φτωχό, ἐξοργίζει τὸν Θεό πού τὸν ἔπλασε, καὶ ὅποιος χαιρέται γιὰ κάποιον πού ὀδηγεῖται στὴν καταστροφή, δέν θά ἀθωωθεῖ (θά τιμωρηθεῖ)· Ὅποιος ὅμως δείχνει εὐσπλαχνία, θά ἐλεηθεῖ. Στεφάνι γιὰ τοὺς γέροντες εἶναι τὰ τέκνα καὶ τὰ ἐργόγνια, καὶ καύχημα τῶν

μέριμνα ἀνδρὶ νοήμονι, οἱ δὲ ἄφρονες
 διαλογοῦνται κακά. Ὅς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ
 ἀγαθῶν, οὐ κινηθήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ.
 Ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις ἀρχὴ δικαιοσύνης,
 προηγείται δὲ τῆς ἐνδείας στάσις καὶ μάχη. Ὅς
 δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον,
 ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτὸς παρὰ Θεῶ. Ἴνα τί
 ὑπῆρξε χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν
 ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται. Ὅς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν
 ἑαυτοῦ οἶκον, ζητεῖ συντριβήν. Ὁ δὲ σκολιάζων
 τοῦ μαθεῖν, ἐμπεσεῖται εἰς κακά. Εἰς πάντα
 καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι, ἀδελφοὶ δὲ ἐν
 ἀνάγκαις χρήσιμοι ἔστωσαν.

παιδιῶν εἶναι οἱ γονεῖς τους. Γιὰ τὸν πιστό ὅλα τὰ χρή-
 ματα τοῦ κόσμου εἶναι δικά του, στὸν ἄπιστο ὅμως δὲν
 ἐμπιστεύονται οὔτε ἓνα μικρὸ νόμισμα. Δὲν ἀρμόζουν
 στὸν ἀνόητο χεῖλη ἀξιόπιστα, οὔτε στὸν δίκαιο χεῖλη
 πού λένε ψέματα. Ἡ ἀληθινὴ μόρφωση εἶναι πηγὴ
 χαρᾶς, γι' αὐτούς πού τή χρησιμοποιοῦν, καί ὅπου καί
 ἂν στραφεῖ ὁ δίκαιος θά κατευοδωθεῖ. Ὅποιος σκεπάζει
 τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, ἐπιζητεῖ καί βρίσκει φίλους,
 ὅποιος ὅμως τὰ κάνει γνωστά, καί δὲν τὰ σκεπάζει,
 ὁδηγεῖ σὲ ἀπομάκρυνση τοὺς φίλους καί τοὺς συγγενεῖς
 του. Καί ἡ ἀπλή ἀπειλή συντριβεῖ τὴν καρδιά τοῦ φρο-
 νίμου, ὁ ἄμυαλος ὅμως καί ἂν μαστιγωθεῖ δὲν τό
 αἰσθάνεται. Κάθε κακὸς δημιουργεῖ διχόνοιες, ὁ Κύριος
 ὅμως θά στείλει σ' αὐτὸν ἄγγελο ἄσπλαχνο τιμωρό. Ἡ
 φροντίδα γιὰ τοὺς ἄλλους πέφτει στοὺς ὤμους τοῦ μυα-
 λωμένου ἀνθρώπου, οἱ ἄμυαλοι ὅμως σκέπτονται τό
 κακό. Ὅποιος ἀναταποδίδει κακὰ στὰ καλά, δὲν θά
 ἀπομακρυνθοῦν τὰ κακά (οἱ θλίψεις) ἀπὸ τό σπίτι του.
 Ἡ δικαιοσύνη (ἡ ἀρετὴ) δίνει ἐξουσία (δύναμη) στὰ λό-
 για τοῦ ἐναρέτου, προηγείται ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴ στέρη-
 ση, τὴ φτώχεια, ἢ διχόνοια καί ἡ διαμάχη. Ὅποιος
 θεωρεῖ δίκαιο τὸν ἄδικο, καί ἄδικο τὸν δίκαιο, θεωρεῖται
 ἀκάθαρτος καί μισητός ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Γιατί νά
 ὑπάρχουν χρήματα στὸν ἄμυαλο; (Τί θά τὸν
 ὠφελήσουν); Γιατί δὲν μπορεῖ νά ἀποκτήσει σοφία
 αὐτός πού δὲν ἔχει ἐπιδεκτικὴ καρδιά. Ὅποιος ἀπὸ
 ὑπερηφάνεια χτίζει ψηλὸ τό σπίτι του, ἐπιζητεῖ καί
 εὐρίσκει τὴ συντριβὴ του. Καί ὅποιος δυστροπεῖ νά μάθῃ
 τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, θά περιπέσει σὲ κακά. Σὲ κάθε πε-

(Ἐπεταί ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένω Τιμίων Δώρων). (Τῷ Ἑσπέρας). ΜΕΓΑ ΠΟΔΕΙΠΙΝΟΝ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).			ρίσταση φρόντιζε νά ἔχεις κάποιο φίλο, καί οἱ ἀδελφοί σου ἄς σοῦ εἶναι χρήσιμοι στίς ἀνάγκες, στίς περιπέτειες, τῆς ζωῆς. (Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένω Τιμίων Δώρων). (Τό Ἀπόγευμα). ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΙΝΟ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).